

Miss Anders-Lennart

Han bodde inne. Ock inneboende hos en utsugare. Hans hyresvärd fästade nästan jämt. Men man kan väl inte begära mer av en fästing med namnet Fingal-Uno. Detta innebar även några fördelar för Anders-Lennart, som t ex att han nästan alltid hade en hel 5-rummare för sig själv istället för ett litet, pluttigt ock inrökt rum. Även denna dag var han själv. Denna dagen, låt oss kalla den Signe, hade han börjat intressera sig för Fingal-Uno's skivsamling. Mycket underliga skiv- & gruppnamn tyckte Anders-Lennart. Där fanns rätt gott om skivor som en grupp vid namnet "ReaktorHaveristerna" hade gjort. Främst snigelskivor, som dom kallades av insekterna. Dessa snigelskivor innehöll för det mesta bara några få låtar som skulle spelas i snigelfart på skivspelaren. Alltså lägsta möjliga. Bland dessa ReaktorHaveristernas snigelskivor fanns en med namnet "Den Förbjudna Sången". Denna skiva tycktes bara innehålla en låt ock sidan 2 var helt utan spår. Men där fanns å andra sidan en massa tråkig varningstext som Anders-Lennart fullständigt ock brutalt struntade i. Han satte istället på lägsta möjliga hastighet på skivspelaren ock la stiftet på sidan 1. Därefter knäppte han på förstärkarna. Först hördes inget, eftersom stiftet inte hade hunnit in till den egentliga början av skivan. Det gick ju i snigelfart. Sen började ett kraftigt trummande i en mycket enformig takt tillsammans med några andra underliga men mycket enformiga instrument. Han kunde inte sitta still. När ReaktorHaveristerna började sjunga ungefär 4,753 takter senare var han inne i en häftig extatisk dans som han inte kunde sluta. Detta var inte enda problemet. Han började oxå sjunga med i texten, som han aldrig tidigare hört. Den gick som följer: "7,7 7,7,7,7 7,7,7,7 7,7 Det Finns Inga Fyror..." om ock om igen. Ytterligare ett problem fanns. Innan han hade startat skivan hade han öppnat fönstret för att få in lite frisk luft. Förstärkarens volymreglage stod på en så där 59,7% så det hördes ju en del ut till gatan utanför. Detta var inte vilken gata som helst. Ock den var framför allt inte utanför. Det var den största gågatan i hela Vovilon. Ock det var väldigt inne att gå på den. Ock precis som Anders-Lennart, drabbades de flesta inom de närmaste 3 kvarteren, av en fruktansvärd lust att dansa extatiskt ock häftigt. Ock alla sjöng med. Men nu fanns det ju insekter från andra något mindre civiliserade världar. Dessa, något mindre även till antalet, sjöng en helt annan text. Nämligen "Ko,Ko Ko,Ko,Ko,Ko Ko,Ko,Ko,Ko Ko,Ko Vi Har Ingen Mjök..." o s v. Mycket skumt ock mycket illa lät allt detta. Som tur var slutade låten efter en så där 3 minuter ock 1539 strofer. Alla var helt utmattade. Anders-Lennart hasade sig så fort som möjligt till skivspelaren ock tog bort skivan ock la på en annan. Av Verdi. Plus skruvade ner volymen radikalt ock gömde den förbjudna skivan. Utanför, på den inne gatan, låg nu en massa olika, ock lika, insekter huller om buller ock helt utslagna. Han skulle noga läsa igenom alla varningstexter på skivor hädanefter...

-Slutet gått?

-Allting gött!

kopieringsrätten innehavs av:Mr Z